79de Jaargang — № 49

Zaterdag 9 December 1933.

AANKONDIGINGEN.

[illegible] ... fr. 0.10
Per [illegible] ... fr. 2.00
[illegible] ... fr. 0.00
Kleine Aankondigingen ...

Voor meer dan een inlasching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :

DRUKKERIJ COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
HOEK DER REGULIERENWAL.
(Stroodorpsoord).
TONGEREN
Postcheck-rekening n. 81886.
Telefoon 12

Abonnementsprijs : fr. 15.00 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Hervorming van den Staat

Woorden met diepe beteekenis !

De landen verg aan door gemis aan l[illegible]ing!

In ons land is er geen « hoofd » meer. Te ver gedreven algemeen stemrecht en te ver gedreven standsverdediging bracht ons tot daar.

Niemand is meester.

Waar geen meester is, gaat de boel om zeep : het is zoo in een zaak : het is zoo in een land.

De Katholieken zijn de meerderheid en moeten altijd het « ja » knikken der liberalen afbedelen om eenige lapmiddelen te stemmen.

Daar moet verandering aan komen.

De kwestie is gesteld en moet opgelost worden.

Het katholiek ideaal moet het eerste zijn : alle andere belangen komen op tweeden rang.

Met mannen die durven aan den kop — mannen die katholiek spreken EN KATHOLIEK ZIJN — moeten we dat betrachten.

Dat is de « HERVORMING VAN DEN STAAT » naar ons inziens.

Alle katholieke dagbladen houden zich met de zaak bezig.

Ziehier wat Heer van Remynghe de Voxvrie aan een opsteller van « Het Nieuws van den Dag » daarover verklaarde.

Katholieken, leest dit en overweegt het:

« Wij moeten eerst en vooral onze instellingen zuiveren van het liberalism en van het marxism. Wij leven nog altijd onder het regiem van 1789. Wij moeten de katholieke thesis van den Staat vooropstellen.

» De katholieke leer beantwoordt aan den Staat van morgen want zij gaat tegen het materialism, dat alles overrompeld heeft en dat de stoffelijke standsbelangen op het voorplan heeft gevoerd. De nieuwe orde moet anti-socialistisch en katholiek zijn.

» Op welken weg moet de hervorming gestuurd worden ? Het ware dwaas een juist en vast doel aan te wijzen, richten wij onze blikken naar wat in den vreemde op gezond nationaal gebied wordt gedaan en laat er ons uit halen wat voor Belgie past, in het kader van onze traditie en van onze historie.

» Moeten wij de massa een gepast program voorleggen en dit program de enge beteekenis van een kiesprogram geven ? Onmogelijk !

» Wij wenden ons niet meer tot ENKELINGEN, maar tot collectiviteiten, die een ordewoord verwachten. Het zijn onze kaders, die het vertrouwen der massa genieten, en die deze laatste moeten aansporen het bewind te veroveren, en om dan toe te passen wat toepasselijk is. Dit is heel de wijziging van het regiem : men geeft de politieke leiders geen opgelegd mandaat meer namens een groep, maar een vrij mandaat op het te bereiken doel.

» De massabeweging van 1789 veroverde Europa met de leuze : **Vrijheid, Gelijkheid, Broederlijkheid.** Welnu, laat ons eene nieuwe bladzijde van onze geschiedenis schrijven en stellen wij de leuze voorop : **Gezag, verantwoordelijkheid, solideriteit.**

» Deze drie woorden liggen ten grondslag van een modernen Staat. Een sterk gezag moet van zijne kaders de verantwoordelijkheid eischen, ter vervanging van de huidige naamloosheid der besturen.

» Het land behoeft dringend eene decentralisatie. Alleen een met gezag bekleed bestuur kan een deel van zijn gezag afstaan aan de provincies, aan de corporatieve organismen, die daartoe een juridisch statuut bekomen.

» Wat de solidariteit betreft : de groepsbelangen moeten verdedigd worden en zij kunnen alleen verdedigd worden indien een sterk gezag het ALGEMEEN belang vooraan zet en met al zijne krachten behartigt.

» Voor Belgie moeten wij twee volksgroepen in aanmerking nemen : de Waalsche en de Vlaamsche. Wij moeten het geestelijk element vinden, dat deze twee groepen in een zelfde richting stuurt. En dit element is de KATHOLIEKE gedachte, welke alleen de Belgische natie kan verstevigen. Het Belgie van morgen zal katholiek zijn, of het zal niet meer zijn. Wij moeten er fier op gaan de eerste geweest te zijn den overwegenden rol der katholieke actie in het leven van het land begrepen te hebben. Dank aan de katholieke aktie is er een nieuw geslacht opgerezen dat katholiek uit EEN stuk is. En dit geslacht eischt dat het katholiekzijn in de politiek iets meer weze dan een louter uiterlijk etiket ».

Geen ander leven ?

Geheel de geschiedenis van de mensch op aarde, zegt een schrijver, ligt in deze drie woorden : geboren worden, lijden en sterven...

Doch na sterven staat er geen punt. De geschiedenis zet zich voort aan den overkant van het graf. Wat we hier hebben, is maar een klein voorspelletje van hetgeen ginds verder gebeurt !

In den levensloop van elke mensch zijn er twee bedrijven : één uiterst kort en één uiterst lang ; — één op de voorscene en één op het eigenlijk levenstheater der eeuwigheid ; — het eene om in gang te steken, het andere is voorgoed in gang zijn; — het eerste is maar een proevertje, het tweede is smaken en ondervinden... tot voordeel of tot nadeel en schande.

Het eerste bedrijf speelt in den tijd : het tweede in de eeuwigheid. Van het eerste hangt het tweede af. Als 't gordijn van den tijd toevalt, schuift van zelfs het andere gordijn open. En op ditzelfde moment gebeurt de groote revolutie in het menschelijk bestaan : de rollen van zijn spel gaan niet voort, maar worden eenvoudig omgekeerd.

Ommekeer in den toestand. Was het hier zuur, dan wordt het ginder zoet. En andersom. De deugmieten die hier op vrije beenen loopen, bereiden voor later hun val. Twee maal zoet ware toch te veel : zij zouden het niet kunnen zwijgen !

De anderen, die op beide schouders den last van het leven dragen, en 't genot voor de genieters laten, en de schunnige plezierpartijen voor de liefhebbers, die anderen mogen gerust zich hier met het lijden getroosten. Tweemaal lijden ware toch te veel : na lijden komt verblijden !

* *

Doch, wil nu eens veronderstellen dat 't ze bedrijf — het ander leven — wordt afgeschaft. Denk eens na hoe ons wereldje er uitzien zou, indien hier alles afgeloopen was !

Wat zou er dan niet gebeuren tusschen 't verschijnen en 't verdwijnen van den mensch op aarde ! In dit geval, zouden de rollen verdeeld zijn onder twee soorten van menschen : de slimmerikken en de sukkelaars.

De slimmerikken zouden hier de baas zijn : om ter meest en om ter langst. Dat zou mij een kermis worden van belang, een stampen en een stooten om de fijne brokken, een jacht om elk « het zijne ervan te nemen ! » En de arme sukkelaars, die 't leven eerlijk en menschelijk opnemen, zouden mogen staan waar de bezem staat, en kijken van ver... naar de feestpartij, tot ze hun beu worden...

En lang zou het niet duren, of zij ook werden het beu. Waarom niet doen lijk de anderen ? Dood is dood ! Wij zullen dus ook « het onze » er van nemen ! En geeft men het niet, wij kunnen het dan maar pakken, waar het te grijpen ligt... want: morgen is het gedaan en de kermis uit ! Was er maar één bedrijf in het menschenleven, misschien kon het beginnen met een aardig kluchtspel, maar zeker zou het slot een bloedig drama zijn !

Thans is het leven voor eerlijke lieden een tijdelijke last en kommer. Dan ware het leven voor elk eerlijk mensch ondragelijk en zonder uitkomst.

Daarom, om het leven zelf mogelijk te maken hangt tijdens het leven boven het hoofd van elkeen de weegschaal der eeuwige Gerechtigheid... Naar gelang wij NU de balans doen stijgen of dalen, valt DAN naar keus de beslissing over de eeuwigheid!

EINDELIJK EEN REGERING DIE REGERT

Van verscheidene zijden hebben we vernomen, dat de aanbevelingen tot de Ministeries gericht door de Vlaamsche Nationalistische Volksvertegenwoordigers, zonder antwoord bleven. Na genomen inlichtingen zijn wij in staat te bevestigen, dat besloten werd geen rekening meer te houden met de aanbevelingen gedaan door de nationalistische Volksvertegenwoordigers.

't Is heel logisch. De nationalistische leer heeft als hoofddoel de vernietiging van Belgie. Het is bijgevolg duidelijk dat het voor een burger geen treffende aanbeveling kan zijn bij den Staat beroep te doen op de tusschenkomt van een nationalistisch Kamerlid. Dergelijke aanbeveling moet eerder wantrouwen wekken. De Regeering heeft dit eindelijk eens begrepen.

Deze beslissing zal luide weerklank vinden in onze getrouwe bevolking, en is wel het bewijs van de kentering der tijden.

Gewetensbezwaar ?

Wij willen hier eenige woorden zeggen over het zoogenaamd gewetensbezwaar, dat eenige oolijkaards nu willen doen gelden om aan den militairen dienst te ontsnappen. Feitelijk zijn het kwâwillige opstandelingen die kort spel maken met eer en plicht, en gaarne om deze of gene reden het vaderland verloochenen.

De eenen willen van geen « nationaal » bestaan weten omdat zij « internationaal » beweren te zijn, en de sociaal revolutie aanprediken ! Wij zullen nog zoo gauw de schandelijke uitlatingen niet vergeten van zekere roode kerels, die vlakaf verklaarden dat zij in een gebeurlijken nieuwen oorlog met Duitschland, verraad zouden plegen en den vijand ongestoord laten doorgaan ! Het is overigens nog niet lang geleden dat wij in een socialistisch kongres dezelfde onhebbelijkheden hoorden uitkramen. Hun zoogezegd geweten is naar de judasserij gekeerd : wij wisten het sedert lang ; maar het gaat boven zijn hout eenig recht voor zulke oneerlijkheid op te eischen !

De anderen spreken van gewetensbezwaar, omdat zij Belgie ontrouw zijn en als gepatenteerde scheurmakers, Belgie willen « kapot » krijgen. In den oorlog, terwijl onze jongens op het slagveld of in de loopgrachten hun bloed vergoten voor land en volk en voor onafhankelijkheid en vrijheid, liepen soortgelijke kerels naar den Duitschen vijand over en heulden met hem mede. De onnoembare moorderijen, plunderingen, geweldenarijen, waarmede de Duitsche woestaard hier huis gehouden heeft, waren hun welkom, omdat « Belgie » alzoo dood gemarteld werd, en zij waren verwaand genoeg om te beweren dat die dwingelandij ten goede zou komen aan « Vlaanderen ! » De huidige Fronters, welk ook hunne benaming weze, zijn de opvolgers van die oorlogsjudassen ! Uit eerlijke schaamte zouden zij nooit van hun « geweten » mogen gewagen ! Een misdadiger moet zwijgen : het is het beste dat hij doen kan.

Er zijn nog eenige dienstweigeraars die tegen de wet opstaan, omdat zij tegen allen « oorlog » zijn en tegen hunnen medemensch niet willen vechten ! Groote God ! wij zijn ook tegen den oorlog, en tegen alle vechtpartij. Maar als een bandiet ons aanrandt, en zijn revolver tegen ons begint te zwaaien, al schreeuwende : — « Uw geld of uw leven ! » hebben wij wel het recht ons te verdedigen, en de gendarm, die ons ter hulp snelt, heeft ook het recht en den plicht onzacht den bandiet bij zijn kraag te vatten en hem onschadelijk te maken.

Een oorlog is in het groot, hetgeen zulke bandietenstreek in het kleine is. Als een meineedig volk, gelijk Duitschland in 1914, op ons weerloos landeken valt en begint te moorden en te branden, hebben wij het recht, den aanvaller weg te weren, en al ware het maar uit menschlievendheid, hebben wij ook den plicht ons volk, met vrouwen en kinderen, aan de gruwelen van den barbaarschen vijand niet over te leveren. Wanneer wij zoo spreken, denken wij aan de afschuwelijke slachtingen van Leuven, Aarschot, Dinant, enz. enz. Wij hebben het recht en den plicht ons goed en onze have te verdedigen tegen uitheemsche roovers en bandieten. Alwie het hart op de rechte plaats draagt, moet zulks beseffen en wij voegen erbij, dat hetgeen de dolle aventurier Hitler nu beraamt en voorbereidt, ons met een oorlog bedreigt, die nog vreeselijker zijn zou dan in 1914.

Wie moedwillig « neen » zegt, als eer en plicht zoo luid tot zijn hart en zijn verstand spreken, is een lafaard en een verrader. En zijn zoogezegd gewetensbezwaar is niets anders dan een ijdele uitvlucht om zijne lafheid en zijne judasserij te verduiken. Hij mag kiezen tusschen beide, en het eene is even laag als het andere.

Wie zou het gelooven ? Ter gelegenheid van een welverdiende veroordeeling, die een dienstweigeraar getroffen had, heeft men den koning zelf durven in het gedrang brengen, met hem te vragen de straf kwijt te schelden. Met verontwaardiging heeft de vorst geweigerd : hij is immers de verpersoonlijking van het land, dat walgt van alle verraad.

* * *

Het is genoeg geweten dat niemand in Belgie denkt aan een aanvallenden oorlog : honderdmaal hebben wij gezegd dat degene, die met zulke gevaarlijke droomerijen bezig is, in een gekkenhuis moet opgesloten worden. Belgie is vredelievend, en heeft nooit iemand aangevallen en zal het ook nooit doen. Ons leger is niet bestemd om bij een nabuur binnen te rukken en daar de wandaden te plegen waaraan de Duitschers vier jaar lang zich bij ons hebben schuldig gemaakt.

Het is enkel en alleen een leger van zelfverdediging dat ons land en ons volk beschermen moet tegen allen uitheemschen inbreker en bandiet. Juist om die reden heeft het ministerie, dat onze militaire macht beheert, zijn naam veranderd : vroeger heette het « ministerie van oorlog » ; nu echter wordt het een ministerie van « Nationaal Verweer » geheeten, omdat het tot niets anders dient dan tot onze eigene verdediging.

Koning Albert heeft het zoo schoon gezegd toen hij verklaarde dat het leger moet zijn « de macht ten dienste van het Recht ». Zoo is het, en het recht moet in stant zijn om tegen het onrecht op te treden en alle bandietenrij, zoowel de binnenlandsche als de buitenlandsche, te beteugelen.

Tusschen haakjes weze hier gezegd, dat de socialisten, die in hun laatste kongres besloten hebben, overal de soldaten tot wederspannigheid en tuchteloosheid aan te hitsen, en ze alzoo van hunnen plicht af te trekken, op dezelfde lijn mogen staan als de voormelde dienstweigeraars : wij zouden wel willen weten welk « geweten » al die trouwlooze kerels in hun binnenste dragen en in welke school en door welke opvoeders het gevormd werd ?

* * *

Voor ons, katholieken, bestaat de kwestie van het zoogenaamd gewetensbezwaar niet.

Vroeger hebben wij, naar aanleiding van een zeer ingrijpend onderzoek, dat door vooraanstaande godgeleerden te Leuven gedaan was, de gansche zaak aan onze lezers uiteengedaan. De uitslag was dat wij, volgens de katholieke zedenleer, gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan het wettig gezag, dat den dienstplicht noodig oordeelt en hem aan allen oplegt.

Voorzeker is het hoogst wenschelijk dat een algemeene vredeaktie in alle landen krachtdadig worde doorgedreven, juist gelijk wij in het dagelijksch leven moeten ijveren om de rechtvaardigheid en de christelijke naastenliefde overal te doen heerschen. Hoe meer bandieten er tot betere gevoelens worden bekeerd, hoe beter, en eveneens zeggen wij : — Hoe meer oorlogszuchtige landen tot een vreedzame politiek worden teruggevoerd, hoe beter. Edoch zoolang er weerspannige en roofzuchtige bandieten zullen te duchten zijn, zullen er ook in het land gendarmen noodig blijven om die misdadigers in bedwang te houden ! Eveneens moeten wij verklaren, dat zoolang er militaristische volkeren het grondgebied van hunne naburen zullen beloeren om er hunnen buit op te doen en de inwoners onder hunne overmacht te doen bukken, er dan ook een verdedigingsleger zal onontbeerlijk zijn, waartoe elkeen het zijne moet bijdragen.

Aan de wettige overheid hoort het toe daarover een oordeel te vellen ; zij draagt immers de verantwoordelijkheid ervan voor God en voor de menschen. En aan geen bijzondere is het geoorloofd dien wettelijken plicht van zijne schouders te schudden. De grillen van dezen of genen dienstweigeraar kunnen tegen de wet niet opwegen : ware het anders, dan zouden wij voor een warboel staan, waar alle gezag te niet gaat. Nooit mag een katholiek geweten zulken weg volgen, die streng door het vierde gebod Gods en door de gansche christelijke zedenleer verboden wordt.

Vaderlandsliefde is bovendien ook een deugd, die met naastenliefde, tucht en onderdanigheid gepaard gaat. Wie door de wet tot den militairen dienst opgeroepen wordt, moet de stem van zijn geweten involgen, met zijn vollen plicht te vervullen, zooals de gansche katholieke zedenleer het hem oplegt.

Doen wat men doen moet is altijd voor ons de allereerste levensregel.

De personen die een abonnement op « DE POSTRIJDER » nemen voor het jaar 1934, ontvangen het blad kosteloos van den dag hunner inschrijving tot 31 December aanstaande.

DE REDACTIE.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

De ronde van Frankrijk met een stootkarretje. — Zooals destijds werd gemeld had een Fransche werklooze, Jules Le Teun, 35 jaar oud, wonende 36, rue du Fort te Roebaais het plan gemaakt de ronde van Frankrijk te verwezenlijken in gezelschap van zijn vrouw en twee kindertjes, thans 10 jaar en 22 maanden oud.

Om zijn gezin te kunnen verplaatsen schafte de man zich een stootkar aan, waarin plants was voor kookgerief, matrassen, een verwarmtoestel, kleederen en allerlei reisbenoodigheden. Op 11 Juni laatstleden vatte het gezin Le Teun de reis aan onder luidruchtige toejuichingen van de bewoners der wijk. Alhoewel de stootkar zwaar geladen was, legde Le Teun soms groote afstanden af. Zoo klopte hij op één dag eens 70 kilometer. Van uit Roebaais trok hij naar Duinkerke over Bailleul, Cassel en Bergues. Vervolgens daalde hij langs de kust naar het Zuiden af en hield zich in de steden op om postkaarten te verkoopen, zijn eenigste inkomen. Geleidelijk doorkruiste hij Normandie, Bretagne, Vendée, Cascogne. Steeds zijn stootkar voerend, waarop ook zijn gezin had plaats genomen, geraakte de onvermoeibare voetganger tot Pau. Daar viel vrouw Le Teun ongelukkig ziek. Men moest er dus vertoeven om haar te verzorgen. Na twee maanden trad er nog geen beternis in den toestand in, zoodat de globe-trotter besloot daar met zijn reis op te houden en stillekens naar den geboortegrond terug te keeren. Geleidelijk keerde hij in kleine afstanden naar Roebaais weer, waar hij Donderdagavons rond 18 uur aankwam. De koene globe-trotter heeft evenwel zijn hoop niet verloren de ronde van Frankrijk opnieuw aan te pakken, doch ditmaal zonder vrouw of kinderen. Deze ronde zou nog met de stootkar geschieden en drie maanden duren.

— Een vreeselijk drama te Amiens. — DEN BUIK OPENGERETEN. — In den nacht werd de 26 jarige lompenkoopman, Augustin Wilmus, wonend in een noodwoning aan den boulevard de Beauville te Amiens op de place Dewailly met opengereten buik aangetroffen. De man werd naar het hospitaal overgebracht, waar men dadelijk moest overgaan tot een heelkundige bewerking.

De politiekommissaris stelde een onderzoek in dat leidde tot aanhouding van den 50 jarigen Joseph Ledon. Deze verklaarde den avonds in gezelschap van Wilmus en nog een derde persoon verscheidene drankgelegenheden te hebben bezocht. Toen zij in dronken toestand verkeerden wilde Wilmus Ledon verplichten hem nog een glas te betalen. Toen laatstgenoemde weigerde legde Wilmus de hand op zijn zak. Zich bedreigd denkend heeft Ledon dan een mes geopend uit zijn zak gehaald en in den buik van Wilmus geploft. Deze stond op, verliet de drankgelegenheid, doch kon nog slechts een 20 tal meter verder geraken, waar hij neerstortte. Ledon werd aangehouden en opgesloten.

— Het valsch loterijbriefje. — EEN MILJOEN MEE OPGESTREKEN. — Een behendige oplichter heeft met een valsch loterijbiljet te Parijs een miljoen Fransche frank opgestreken ten nadeele van den Franschen staat. De bezitter van het winnend nummer bood zich eenigen tijd later aan en streek eveneens een miljoen op.

De politie staat voor een zware taak, omdat de oplichter zich door allerlei middeltjes een ongevoon uitzicht had weten te geven, zoodat van zijn werkelijke persoonsbeschrijving wel niet veel bekend zal geraken. Nochtans, één enkele aanwijzing bestaat, namelijk dat de oplichter meest bekend zijn met de gewoonten van den bezitter van het echte loterijbiljet en dat hij dus ook zeker moet geweten hebben in wiens handen het bilejt zich bevond, misschien wel een kennis moet zijn van dezen laatste.

Een grap die door een slimmerd te baat genomen werd. — De diensten der « Sureté Générale » zijn er in gelukt den « vervalscher » van het loterijbriefje op te sporen.

Het is een zekere Cru, schrijwerker in een dorpje uit Ardèche, die een briefje der loterij bezat en dagen na de trekking, nadat hij zich vergewist had dat hij niets gewonnen had, er niets beter op vond dan het cijfer te veranderen in een winnend nummer. Het aldus veranderde briefje gaf hij schertsend aan een zekere Debars, spoorwegbediende te Tonnerre (departement Yonne) die enkele dagen in zijne geboortestreek Ardèche was komen doorbrengen. Teruggekeerd te Tonnerre gaf hij op zijne beurt het briefje aan een hem onbekend persoon.

De overheden, ondervraagd over Cru en Debars, geven de beste inlichtingen over beide personen en aanvaarden hunne uitleggingen als waarheidsgetrouw.

Het is dus een slimme kerel die het er op gewaagd heeft en het briefje ter uitbetaling aanbood. Zooals men weet ontving hij ook zijn millioen en naar ingewonnen inlichtingen vertoeft hij thans in Spanje.

— Het geheim van den doode. — WAAR IS HET LOTERIJBILJET VAN DEN GESTORVEN WINNAAR ? — Het dorp Trentemoult, bij Rennes, werd in beweging gebracht door een vrij zonderlinge geschiedenis.

Enkeden tijd geleden stierf aldaar de winnaar van het lot van 1 millioen bij de nationale trekking. Men stelde vast dat de man zijn biljet in het graf had medegenomen.

De familie heeft thans een verzoek gedaan om het stoffelijk overschot te mogen ontgraven en in de zakken van het lijk na te gaan of het biljet er zich in bevindt.

— De sprekende klok van Parijs. — Zooals men weet bestaat er te Parijs een sprekende klok. Deze, het zooveelste wonder der techniek, geeft telefonisch het uur op wanneer men haar opbelt. Na het eerste jaar van haar werking heeft zij eventjes 200.000 frank verdiend. Op dit jaar tijds gaf zij vier miljoen maal dem tijd op, hetgeen uitkomt op 11.000 antwoorden per dag. Natuurlijk is dit een gemiddelde, want elken dag en elke uur had zij het niet even druk. Zoo waren voor de klok de Zon- en feestdagen ook rustdagen, want alsdan bedroeg het aantal aanvragen slechts 6.000 per dag.

De weekdagen moesten dit te kort dan vergoeden en dit gebeurde voormaelijk elken morgen tusschen 8 en 9 uur. Honderden en nog honderden personen vroegen haar alsdan den tijd, om te weten hoeveel minuten zij nog hadden om zich naar hunne werkzaamheden te begeven.

ENGELAND.

Een tijger op loop. — GELUKKIG ONTKLMEN. — In een circus te Sheffield heeft een opwindend avontuur plaats gehad. Een tijger viel een dierentemmer aan en verwondde de man zoo ernstig dat hij in hopeloozen toestand naar het ziekenhuis moest worden overgebracht. Van de algemeene verwarring maakte de tijger gebruik om uit de geopende kooi te ontsnappen en een rondgang door het cirkus te maken. Gelukkig gebeurde het ongeluk 's morgens zoodat er geen toeschouwers aanwezig waren.

Twee personen die met het schoonmaken bezig waren hadden nog juist den tijd zich in een kamer op te stuiten. Tusschen al deze bedrijven waren de politie en de brandweer gewaarschuwd. Men wierp den tijger stukken vleesch toe om de aandacht van het beest af te leiden.

Het hielp echter niet veel en ondanks al deze verleidelijke hapjes weigerde het dier zijn kooi weer in te gaan. De brandweer wist er toen niets anders op dan een krachtigen waterstraal op den tijger te richten. Dit bleek afdoende te zijn. De tijger maakte nog eenige zonderlinge sprongen bij dit onverwachtsche bad, maar gaf zich ten slotte gewonnen en keerde in zijn kooi weder.

NOORWEGEN.

Ook een drama. — In het Trollheimgebergte in het Noorden van Noorwegen heeft zich in de rendierwereld een drama afgespeeld. Drie bezitters van in totaal 600 rendieren hebben het recht hun beesten in deze bergen te laten grazen. Nu de winter in aantocht is, worden de dieren naar meer Zuidelijk gelegen weideplaatsen gebracht. Op hun weg naar het Zuiden werden de rendieren bij vergissing in nagenoeg ontoegankelijke bergstreken gedreven en de drijvers moesten hulp uit het dal vragen. Inmiddels waren de renderen schichtig geworden en iedere poging ze terug te brengen, bleek nutteloos te zijn. Ten slotte waren de dieren op een hoogvlakte bijeengedrongen en door de opwinding, die zich van de kudde had meester gemaakt, werden er vijftig in een 100 meter diepe ravijn gedrukt en op slag gedood. De gedoode dieren waren voor het meerendeel nog zeer jong en dientengevolge niet in staat den druk van de oudere en sterkere rendieren te weerstaan.

Na drie dagen en nachten van inspannenden arbeid slaagden de mannen er eindelijk in de gedunde kudde van de hoogvlakte te krijgen, waarbij zij echter tien rendieren die geen poot wilden verzetten, aldaar moesten achterlaten. Deze dieren konden niet worden gered en zijn gedoemd te sterven. Het pad, waarlangs zij gebeurlijk terug zouden kunnen keeren, is namelijk intusschen met ijs bedekt, zoodat het onmogelijk is zich daarop te begeven.

BULGARIE.

Echtscheidingen. — Het aantal echtscheidingen is in de laatste jaren in Bulgarie op ongeloofbare wijze toegenomen, waartoe ongetwijfeld de slappe houding der Schismatieke geestelijkheid zeer veel heeft bijgedragen. Voor de kerkelijke rechtbank van den Schismatieken Metropoliet van Sofia alleen werden reeds 703 echtscheidingen voltrokken. Het is een droevig verschijnsel dat ook op het platteland de echtscheiding zeer veelvuldig voorkomt. Slechts een derde der ingekomen verzoekschriften was afkomstig van de bewoners van groote steden. De meeste huwelijken waren kinderloos ; toch werd ook voor huwelijken met een betrekkelijk groot aantal kinderen echtscheiding aangevraagd.

DUITSCHLAND.

De reddende kat. — DERTIG PERSONEN VAN GASVERSTIKKING GERED. — In de Duitsche stad Dessau werden een dertigtal personen van een gewissen dood gered, dank aan eene kat.

De arbeider Volkoi, die sedert eenigen tijd in het hoofd geraakt was, had in zijne kamer de gasbuis open gekapt, zoodat het gas alras heel het huis vulde. Eene vrouw, die op het hoogste verdiep woont, werd alsdan gewekt door het hevig miauwen van hare kat. De vrouw werd dan den sterken gasreuk gewaar, opende het venster en gaf in heel het huis het noodsein. Aldus werden een dertigtal personen van verstikking gered.

RUMENIE.

Een slecht « affaire ». — Een Roemeensche staatsambtenaar, M. Radeanu, 46 jaar oud, had sedert 10 jaar een meid in zijnen dienst die het grootste deel van haar loon besteedde aan den aankoop van loterijbiljetten.

Verleden maand, vernam M. Radeanu van een handelaar die de vertrouweling was van de meid, dat zij een nationaal loterijbiljet bezat waarvan het nummer uitgekomen was met het lot van tien millioen lei.

Zonder tijd te verliezen keerde M. Radeanu naar huis en vroeg de hand der meid.

Deze was daarover zeer gevleid en het huwelijk werd in den korst mogelijken tijd voltrokken.

Middelerwijl had M. Radeanu het zoo aan boord gelegd dat de meid de lijst der winnende nummers niet zou kunnen raadplegen. Overigens zij stelde daar weinig belang in.

Slechts 's anderendaags na de bruiloft sprak M. Radeanu van het loterijbiljet. Maar groot was de ontgoocheling toen zijn meid, nu zijne vrouw, hem mededeelde dat een maand geleden zij haar loterijbiljet voor halven prijs aan een gebuur had afgestaan.

M. Radeanu heeft nu de echtscheiding aangevraagd.

AMERIKA.

De gevierde dief. — Verleden week overleed te New-York, Jimmy Hope, een der beroemdste Amerikaansche bankdieven en ... eene talrijke menigte alsook rijtuigen vol kransen, volgden den lijkwagen. Bij het graf werd Jimmy door drie sprekers als een voorbeeldig echtgenoot en vader verheerlijkt.

Elf jaar geleden had Hope aan 't stieltje van bank-inbreker vaarwel gezegd, om zijne « spaarpenningen » in rust te gaan verteren. Sedert leefde hij werkelijk een voorbeeldig leven als rentenier en... menschenvriend, want zoo onrechtmatig hij aan zijne fortuin was gekomen, zoo mild schonk hij er nu nog van aan andere. Zijn leven werd zoo smetteloos, dat zelfs de politie, zijn oude vijanden, hem met achting herdenkt.

Men schat dat Jimmy vroeger in minstens twintig geldkelders van banken heeft ingebroken. In bijna alle gevallen ontkwam hij, door zijne handigheid, aan eene veroordeeling.

CONGO.

Oproerige beweging. — Dinsdag is te Brussel het nieuws toegekomen eener oproerige beweging der stammen van Poende, Evenaar provincie, Belgisch Congo.

Deze streek, die 15 hoofdijen telt is al lang roerig en de inboorlingen zijn er sedert jaren weerbarstig aan de plichten welke de Staat hen oplegt.

200 soldaten, onder bevel van blanken